

Vilhelm Hammershøi

af Jørgen Michaelsen

Der findes i hele historien ikke noget rum,
Som er gråt.

København: en udstoppet neutronbombe
hinsides konfetti.

Først når alle krager ligger knust,
Og det kan sagtens være ved middagstid,
Er mineralerne omsider skrabet fri af den mørke mine.
I dag dannes der antistoffer som aldrig før.
De ved, hvad jeg hedder, og det vil aldrig betyde noget,
hvad jeg mener.

Under selv det mest ligegyldige rum lever et moderne spøgelse,
Der for alt i verden ikke ønsker at blive forstyrret.
Æd gerne dig selv, og tag hunden med.
Det er ikke, hvad jeg ville betegne som sprog.
Åh gud. Jeg er en forløber —
Den lille bananflue med den hurtige reproduktionscyklus
Har lært mig noget om mig selv ved fortsat blot at være,
hvad den nu er.

Jeg kan tage del i det alt sammen
Uden først at skulle vente uendelig længe.
Måske ønsker jeg at åbne døren,
Måske ønsker jeg at lukke den.
Der er ikke mange replikker i filmen.
Sporet er blevet koldt; prop gerne ånden tilbage i flasken
for min skyld.

Efter min opfattelse er den, der vælger at æde sit forsøgsdyr,
På mange måder dum.

Da Titanic gik ned, gik en lettelse
gennem verden.

Og jeg skal sige Dem noget: Jeg lover Dem intet som helst.
Der kan De bare se.

Jeg blev sendt i byen efter synergieffekt,
Men kom hjem med afløbsrens.
Og hvad vil De så have til gengæld? Nej, det er ikke
lige mig —

Og så alligevel.
Men det kræver lidt forklaring,
Alt imens dinosaurerne bliver mere og mere ens i nerveburet.
Vi længes vel alle efter Den Store Uddøen
Eller søger i det mindste en måde
at udtrykke den på.
Jeg mener det, når jeg siger, at det var hyggeligt at møde Dem.

Og husk endelig at tage Deres bombe med,
Når De går.

2012